

**De räds
våra
handlingar
och våra
idéer**

Texter av och om Ahmad Sa'adat

Innehåll

Palestinska ledare i israeliska fängelser: Vem är Ahmad Sa'adat?	4
Förord till <i>Revolutionary Suicide</i>	7
“Situationen i det ockuperade områdena utgör fördyringar till en tredje intifadas utbrott”	13
“Palestina kommer att befrias av folket, inte av eliterna”	25

För mer information om Ahmad Sa'adat och kampanjen för hans befrielse besök **freeahmadsaadat.org**. Detta häfte är sammanställt av Samidoun Göteborg, **samidoun.net/sweden**.

Robert Inlakesh

Palestinska ledare i israeliska fängelser: Vem är Ahmad Sa'adat?

Ursprungligen publicerat i Palestine Chronicle i december 2023.

Ahmad Sa'adat, även känd som Abu Ghassan, ses av Israel som en av de farligaste palestinska politiska ledarna och är prioriterad för frigivning i alla fångutväxlingar mellan Hamas och Israel. Som ledare för Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP) kan Sa'adat, vid hans frigivning från Israels illegitima militärfångelse, ha alla kort på hand för att radikalt förändra sin organisation. Ahmad Sa'adat föddes 1953 och växte upp i staden al-Bireh nära Ramallah på den ockuperade Västbanken. Efter att ha varit engagerad i den palestinska studentrörelsen drogs han till politiken och gick med i Folkfronten för Palestinas befrielse 1969, bara två år efter att det marxist-leninistiska politiska partiet hade bildats av dess dåvarande generalsekreterare George Habash. År 1975 tog Sa'adat examen från UNRWA:s lärarhögskola i Ramallah och specialiserade sig på matematik.

Abu Ali Mustafa

Han uppskattades för sitt skarpa politiska sinne och började stiga i graderna inom PFLP och fängslades upprepade gånger av den israeliska ockupationsmakten i sammanlagt cirka 10 år innan hans blev en offentlig figur i början av 2000-talet. Ahmad Sa'adat tog över som generalsekreterare för PFLP i augusti 2001 efter att Israel mördat hans föregångare Abu Ali Mustafa genom att beskjuta hans kontor i Ramallah med en missil från en Apachehelikopter. Efter att PFLP:s ledare Abu Ali Mustafa lidit martyrdöden bytte gruppens väpnade gren, tidigare Röda örnarnas brigad, namn till Abu Ali Mustafa-brigaden och utförde ett hämndmord mot ett högt uppsatt israeliskt mål. PFLP mördade den extremistiske israeliske turistministern Rehavam Ze'evi på hotell Hyatt i det ockuperade Jerusalem oktober 2001. Den israeliska regimen anklagar Ahmad Sa'adat för medhjälp till att planera mordet på den före detta israeliske turistministern som öppet förespråkade etnisk rensning.

Palestinska myndigheten

I november, bara några veckor efter det att operationen genomförts, började styrkor från Palestinska myndigheten (PA) gripa medlemmar i PFLP och hålla dem fängslade, mot PA:s egna domstolars vilja, vilket gav intryck av att PA agerade på israelisk order för att ge sig på PFLP:s medlemmar för hämndoperationen i Jerusalem. Januari 2002, när Sa'adat fortfarande höll sig gömd, anordnade Tawfiq Tirawi, en ledare för PA:s underrättelsetjänst, ett möte med PFLP-ledaren för att enligt uppgift diskutera PA:s gripanden. Ahmad Sa'adat greps i stället av PA och fördes till PA:s president Yasser Arafats högkvarter, Muqata'a, där han stannade tills det belägrades av israelisk militär på grund av Arafats vägran att lämna ut Ahmad Sa'adat och andra som hölls fångna där. Efter en 33 dagar av belägring och utgångsförbud i Ramallah gick PA:s president med på stora eftergifter till israelerna och beordrade att Sa'adat, tillsammans med de andra fängslade, skulle överföras till PA:s nominellt styrda Jeriko-baserade häkte.

Palestinska lagstiftande rådet

Januari 2006 kandiderade Ahmad Sa'adat från PA:s fängelse och valdes till ledamot i det palestinska lagstiftande rådet (PLC). Detta parlamentsval 2006 är känt för att det var Palestinas sista demokratiska val, med valseger för att Hamas som resultat. Hamasrörelsen hade vid den tidpunkten klargjort sin avsikt att frige PFLP:s generalsekreterare, vilket enligt spekulation var anledningen till att israeliska styrkor beslöt att invadera fängelset där Sa'adat hölls fången 14 mars 2006. Fängelset i Jeriko skulle kontrolleras av PA, men bara 15 minuter efter att de brittiska och US-amerikanska vakterna på anläggningen hade avlägsnat sig stormade israeliska styrkor in. PA-styrkorna kapitulerade nästan omedelbart, medan många av fångarna valde att slå tillbaka mot de invaderande israeliska styrkorna. En av de som vägrade överlämna sig var Ahmad Sa'adat, som till slut kidnappades av sionistiska väpnade styrkor som en del av deras "Operation Bringing Home The Goods".

Isolering

2008 förklarade det israeliska militära fängelsesystemet att de skulle hålla Sa'adat fängslad i minst 30 år och förflyttade honom därefter in och ut ur isoleringscell. När Hamas 2011 lyckades utbyta över 1 000 palestinska politiska fångar mot en israelisk soldat, Gilat Shalit, fanns Ahmad Sa'adat med som ett högt prioriterat namn på listan över de som motståndsrörelsen krävde skulle släppas, men han lämnades till slut utanför överenskommelsen. Samma år ledde Ahmad Sa'adat en uppmärksammas hungerstrejk mot försämrade förhållanden i fängelset, vilket de israeliska fängelsemyndigheterna svarade på genom att placera honom i isoleringscell igen fram till 2012. Tidigare i år, i maj, förflyttades PFLP:s generalsekreterare återigen till isoleringscell, samtidigt som det råder oro för hans försämrade hälsotillstånd. Ahmad Sa'adats historia symboliserar många delar av den palestinska kampen för den ockuperade nationen, inklusive israelisk brutalitet, tortyr, Palestinska myndighetens svek och viljan att aldrig ge upp mot till synes oöverstigliga odds. Det antas att Hamas kommer att kräva att Sa'adat frigges i den efterlängttade framtida fångutväxlingen vilket många tror kommer att bidra till att stärka och återuppliva PFLP som politiskt parti i det ockuperade Palestina.

Ahmad Sa'adat

Förord till *Revolutionary Suicide*

Ursprungligen publicerat 2017 som förord till en fransk nyutgåva av Huey Newtons bok Revolutionary Suicide.

Det är en ära att skriva en introduktion till denna bok författad av en stor ledare för den svarta befrielsekampen i USA, Huey P. Newton. Från insidan av ockupantens Ramonfängelse, på mina egna, mina kamrater och den palestinska fångrörelsens vägnar, sträcker vi ut våra knutna nävar i solidaritet och saluterar och omfamnar våra svarta kamrater vars kamp för frigörelse mitt i odjurets mage fortsätter än idag trots hård repression.

Från Ansar till Attica till Lannemezan, fängelset är inte bara ett avgränsat fysiskt utrymme utan också en plats för de förtrycktas kamp där den konfronterar förtryckaren. Oavsett om det är i Mumia Abu-Jamal, Walid Daqqa eller Georges Ibrahim Abdallahs namn, måste fängslade politiska fångar vara en prioritet för våra rörelser. Dessa namn illustrerar kampens kontinuitet mot vår kollektiva fiende – deras organisatoriska arv som sträcker sig tillbaka till de antikoloniala frihetsrörelserna på 1960-, 1970-, 1980-talet fram tills idag. Politiska fångar är inte enbart individer; de är ledare i kamp och organisering bakom fängelseväggarna som hjälper att bryta ner och avveckla stängerna, väggarna och kedjorna som splittrar oss från våra folk och områden i kamp. De möts upp med isolering och tortyr från ockupanten och fångvaktaren som ämnar bryta fångens viljestyrka och deras betydelsefulla koppling till sitt folk.

Så när vi bevittnar eskaleringen mot vår rörelse som vi ser idag i Filippinerna, när vi ser de mordiska orkestrerade attackerna mot vårt palestinska motstånd, när vi ser kriminaliseringen av svarta personer och rörelser, är det klart att vi står inför samma situation som Huey Newton identifierade och konfronterade. Vi vill fortfarande försvara våra folk från kapitalismen, sionismen och imperialismens hänsynslösa attacker, samt deras polis och militär. Vi har inte än lyckats förverkliga våra drömmar och förvandla fängelserna till befrielsens museum. Revolutionärer världen över kämpar för och drömmer om denna framtid, i varje förtryckt folks rörelse. Givetvis, när vi pratar om fångrörelsen, talar vi i grund och botten om motstånd.

Fängelser existerar av en anledning, för behoven och intressena hos de med makt. Och när det finns fängelser att låsa in folket i, där det finns ockupation, kolonialism, förtryck; där det finns ockupation och kolonisering, kommer det finnas fängelser och alla lagar inom juridikens ramar upprättas för att legitimera exploatering, förtryck och orättvisa och för att kriminalisera motstånd och frigörelse. Från *The Fugitive Slave Acts* på 1800-talet till "terrorlistorna" som försöker kriminalisera och folkens motståndsrörelser, dessa är alla reflektioner av ett krig mot folket. Vi saluterar syster Assata Shakur som fortfarande kämpar i frihet i Kuba, samtidigt som hon hotas att på nytt att kallas "terrorist" för att rättfärdiga jakten på denna globala frihetssymbol.

Detta illustrerar också att Svarta Pantrarna och den svarta befrielsekampens kamp, sak och rörelse inte är ett avslutat kapitel. Det är ett pågående kapitel, en pågående kamp och en kontinuerlig rörelse för rättvisa och frigörelse. Samtidigt som jag skriver idag noterar den revolutionära palestinska vänstern, Folkfronten för Palestinas Befrielse, sitt femtionde

år av kamp, ett tillfälle både för att fira och för att undersöka dess arv för att skärpa och stärka vår marsch mot revolutionär seger. På samma vis har vi precis passerat den femtionde årsdagen för grundandet av Svarta Panterpartiet, vars vision för revolutionär förändring fortsätter vara lika relevant än idag.

Det är ett arv som bärs av båda idéer och människor själva vara historier fortsätter att animera och inspirera folk. Du kan passera PFLP:s första fånge någonstans på Berlins gator, där han fortfarande kämpar för palestinierna. Du kan känna arvet från Svarta Panterpartiet och den fortsatta svarta kampen på Chicagos, Oaklands och Harlems gator. Det finns folk som bär inom sig arvet av kampen som en mänsklig skatt. Erfarenheterna hos giganterna inom vår rörelse, speciellt de som gått genom fängelse, står sida vid sida med idéerna som förts ner genom skrift, böcker och litteratur, från en generation till nästa, ett spår av kamp som leder mot en framtid där ungdomar framträder för att leda de svarta och palestinska revolutionära frihetskamperna.

Varje politisk fånge, oavsett om de nu är i fängelse eller ej, bär inom sig drömmen och verkligheten frigörelse och vad den kan och måste betyda i praktik. Idag, när vi ser på den svarta befrielseörelsen eller ursprungsbefolkningarnas kamp i Förenta Staterna och Kanada, pratar vi om samma fiende som vi konfronterar i ockuperade Palestina. Kulorna som avrättade Malcolm X eller Fred Hampton kunde ha använts för att mörda Ghassan Kanafani eller Khaled Nazzal eller Mahmoud Hamshari, och idag ser vi samma tårgas och kulor transporterade runt världen för att använda mot folket. Vi ser företag som G4S profitera på attackerna mot våra rörelser och vi ser massfängslandet av vårt folk och vi ser hur US-amerikanska, Europeiska och Israeliska poliser utbyter träning med varandra för att eskalera rasism, "kontraterrorism" och repression på gatorna i våra städer, läger och byar.

I våra kretsar här i fängelser hoppas vi alltid och fortsätter att kommunicera med rörelser och politiska fångar överallt. Vi vill dela våra erfarenheter med varandra och stärka alla våra rörelser för frigörelse och rörelsen för att befria våra fångar. De politiska fångarna har förstahandserfarenhet av konfrontation och erfarenheten av ett fängelse kan transformera en som politisk fånge. Det är inte en individuell erfarenhet utan en kollektiv; heroismen hos en fånge är inte enbart att sitta i fängelse utan även att förstå att de kan bära med sig ledarskapet av en rörelse och en fortsättande kamp på ny plats som i sin tur har internationella ekon. Georges Ibrahim Abdallah kämpar idag i Lannemezanfängelset precis som Mumia Abu-Jamal kämpar i Mahanoy. Hjältetmodet kommer inte enbart från att man har spenderat år i fängelse och sedan blivit släppt; utan i att vara en veteran i en kamp som fortsätter framföra befrielsens budskap åt de som kvarstår.

Den politiske fången är inte svag och inte kuvad, trots deras bästa försök. Skyldigheten hos den politiske fången är att hålla flamman levande. Detta är inte en roll som vi har letat upp eller arbetat för. Men nu när vi är i denna position måste vi hålla den för att sätta ett exempel, inte för vårt folk, som är rotade och orubbliga, utan för fienden, för att visa att fän-

genskapen inte kommer fungera för att besegra vårt folk. Vi bär vår sak, inte bara som en individuell jakt efter frihet. Israel eller Frankrike eller USA hade befriat oss eller Georges Abdallah eller Mumia Abu-Jamal om vi var villiga att bli verktyg åt systemet eller förråda våra folk. Men istället har fångarna blivit slående exempel på en motståndskultur i allt från konst till litteratur till politiska idéer.

Idag möter våra revolutionära rörelser tuffa tider över hela världen. Men dessa tuffa tider kan också innehålla ett värde om vi tittar närmre; vi bakar vägen för en ny generation av revolutionärer som fortfarande kan lyfta fram kraven på socialism, folkets demokrati, en annan värld. I den eran Newton skrev delade rörelser och fångar erfarenheter och kommunicerade genom brev, böcker och konst, ofta smuglade ut ur eller in i fängelser, genom censur och järnväggar. Idag, med alla stora teknologiska revolutioner, är det svårt för politiska fångar att få sina ord hörda överhuvudtaget och nekas till och med tillgång till telefon för att prata med familj och sina nära.

Varför tänker vi fortfarande på, och läser, och återpublicerar Huey Newtons skrifter idag? I grunden för att hans analys och hans partis analys var korrekt och fortsätter vara korrekt, legitim och livsviktig. Idag, när vi ser USA-imperialismens härjningar, hotet från Trump gentemot världen och skjutningarna av svarta på landets gator av poliser, är den fundamentala korrektheten och nödvändigheten av Svarta Panterpartiets arbete tydligt. Idag, när folkliga rörelser attackerar och frihetsrörelser beskrivs som "terroristiska" samt kriminaliseras, ser vi en massiv påtvingad attack på våra folk. Fängelser är bara en form av tvång i ockupanten, kolonistören, kapitalisten och imperialistens händer; att skala bort folkets kunskap och påföra isolering är andra former av tvång.

Påtvingandet av konsumerism, separationen av folken från deras mänsklighet och isoleringen av folken är alla former av tvång vid sidan av fängelserna som underminerar våra rörelser, våra folk och våra befrielsevisioner. De vill se våra rörelser isolerade från varandra genom terrorn som är "terroristlistan" och tystnaden av enskild isolering. Kapitalistisk och imperialistisk media plattar till världen så att här i israeliskt fängelse hör vi om de senaste teknologierna i USA samtidigt som repressionen av det svarta folket görs osynlig. Men verkligheten idag är att överallt föds en Huey eller Assata eller Khalifa eller Ishaq som kan bära sina folks dröm framåt.

Huey Newton och de Svarta Pantrarna stormförtjust socialism, social rättvisa, mot rasism, imperialism, från Oaklands gator till flyktinglägren i Libanon. Huey Newton sade "Vi stödjer palestiniernas rättfärdigade kamp för frihet till hundra procent. Vi kommer fortsätta göra det och vi vill att alla de progressiva folken i världen faller in i våra led för att bygga en värld där alla folk kan leva."

Jag kan självklart inte tala som en expert om fängelser i USA idag. Men bara att titta på siffrorna är en slående illustration av vad som är så djupt fel med systemet. Som palestinier möter vi också negationens erfarenhet, en attack på vår existens, att bli behandlade som sämre eller icke-mänskliga för vår påtvingade rasidentitet. Vi förstår genom våra egna erfarenheter hur ockupation och kapitalism handlar om profit och exemplet som USA-fängelserna visar världen, där fängelser ses som en källa på billig och tvingad arbetskraft och profit för kapitalismen. Vi ser hur fängslande används för att kontrollera, dividera och hota samhällen och folk som är under anfall. Fängelsesystemet innebär mycket pengar för företag samtidigt som det innebär ett direkt hot mot svarta barn och deras framtid. Och detta är "säkerhetslösningen" som Trump och USA-imperialismen marknadsför till världen som lösningen på kapitalismens kris, en lösning byggd på blodig och brutal exploatering.

Här i våra celler kan vi känna vibrationerna av dessa attacker och den fysiska påverkan i invasionerna och inspektionerna hos de specialiserade repressiva enheterna hos ockupanten. Vi ser också potentialen och nödvändigheten för våra rörelser att resa sig inom fängelserna tillsammans med dem på utsidan. Vi ser tusentals människor dömda till massiva straff på 20, 30, 40 år i fängelse, och längre, fråntar människors frihet och liv. Motstånd är kritiskt och måste ha en verklig inverkan på folks liv. Vår uppoffring i fängelse har betydelse när den kan leda till framsteg för de fattiga och frigörelse för våra folk. Vår kamp måste påverka folkens liv materiellt.

Från Irland till USA till Frankrike till Palestina fortsätter politiska fångar vara ledare i rörelser som bekämpar rasism, imperialism och kolonialism. Vi ser också att fångarna i den palestinska rörelsen möter politisk inspärning runtom världen i fiendens fängelser – från hjälten Ramea Odeh som tvingades från USA till de Fem Fångarna För Palestina, även kallade de Heliga Fem, som hålls i extrem isolering sida vid sida med svarta kämpar, för att ha deltagit i välgörenhetsarbete för vårt folk, till vår käre kamrat Georges Abdallah som har lidit i 34 år i franska fängelser.

Fängelserna och de politiska fångarna är också ett exempel på makten och nödvändigheten av att "bryta mot lagen." Lagen – imperialisten och kolonistörens lag – används för att stjäla rättigheter och resurser från vårt folk och också för att rättfärdiga vårt fängslande och vår repression och kriminalisering. Genom att kollektivt "bryta" mot lagen och dess makt att definiera rättvisa samt orättvisa – när folk kollektivt konfronterar och "bryter" lagen, inte enbart som individer utan som en kollektiv makt, så förlorar den sitt anspråk på legitimitet. Bryta lagen måste bli normen, inte undantaget – kapitalismen, imperialismen och exploateringslag.

Politiska fångar fängslas för att de räds våra handlingar och våra idéer, vår makt att mobilisera folket på revolutionärt vis mot deras exploatering och kolonisering. De räds vår kommunikation och de räds makten hos folket. De räds att vi ska enas och bygga en internationell front för de förtryckta folkens frigörelse. De vet, och är rädda för, att vi kan bygga

en reellt annorlunda värld. För dem är detta rädslan inför förlust men för oss och våra folk är detta hoppet för frihet och vetenskapen om den framtida vinsten.

“Situationen i de ockuperade områdena utgör fördyningar till en tredje intifadas utbrott”

Ursprungligen publicerat april 2023 i tidningen Al-Khabar. Översättningen nedan bygger på en översättning till engelska som gjordes av Resistance News Network.

Tidningen Al-Khabar fick till en skriftlig intervju med generalsekreteraren för Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP), Ahmad Sa'adat, som sitter i "israeliska" Ramon-fängelset. I intervjun diskuterade Folkfrontens tredje generalsekreterare sitt dagliga liv i som fånge och hur han utför sitt uppdrag som Frontens generalsekreterare från fängelset. Han berörde också utvecklingar inom situationen i de ockuperade områdena, i motståndets upptrappning och i förutsättningarna för en tredje intifadas utbrott.

Folkfrontens generalsekreterare fördjupade sig i det palestinska enhetsprojektets förtjänster och utmaningarna med att uppnå det, och betonade vikten av att hålla fast vid Algeravtalet och berömde Algeriets roll i denna process. Han diskuterade också den inre kris som hemsöker den sionistiska entiteten och tecken på dess sönderfall.

Han berörde situationen i regionen, vikten och innebörden av normaliseringen mellan Saudiarabien och Iran samt de omvandlingar som det internationella systemet genomgår genom övergången från unipolaritet till multipolaritet och de nya balanser som finns att vänta. Han avslutade intervjun med budskap till det palestinska folket, de palestinska faktionerna och Palestinska myndigheten.

14 mars 2023 är det 17 år sedan du greps av den sionistiska ockupationen. Har fängelsevistelsen påverkat din kamp, Ahmad Sa'adat?

För det första tackar jag för att ni har gett mig möjligheten att skriva på er plattform. Jag känner att jag i egenskap av revolutionär har formats i alla intellektuella, politiska och organisatoriska avseenden inne i fängelset. Mer än hälften av mitt revolutionära liv har jag tillbringat innanför fängelsemurarna och i perioder som har avlöst varandra. Den längsta är det senaste gripandet som inleddes 15 januari 2002, då jag och mina fyra kamrater greps av Palestinska myndigheten på begäran av ockupationsregeringen. Vi sattes i förvar under US-amerikansk och brittisk internationell övervakning i enlighet med ett avtal mellan den sionistiska regeringen och Palestinska myndigheten. Därför var mitt gripande mars 2006 bara en tvångsförflyttning från Areeha-fängelset till de sionistiska fängelserna. Historiskt sett har fångarnas nationella rörelse varit ledande i kampen mot ockupationen, den har varit en plats som främjar beslutsamhet, mobilisering och kaderuppbyggnad och stärkande för ens roll att verka inom den nationella rörelsen. Detta märks på andelen fångar i alla aktiva nationella faktions ledningsorgans sammansättning. Med utgångspunkt i alla häkten som ett samlat ramverk så har min övertygelse och tillit till oundvikligheten i vårt folks seger i deras nationella kamp mot det sionistiska projektet fördjupats, liksom min min tilltro till och övertygelse om riktigheten i Frontens politiska vision i dess strategiska och taktiska dimensioner.

Hur utför du uppdraget som generalsekreterare för Folkfronten för Palestinas befrielse från fängelset? Känner du inte ett dubbelt ansvar för att ta på dig detta ansvar från fängelset?

Frågan är relevant och viktig, eftersom det inte är lätt att leda en organisatorisk institution under fängelsets komplexa förhållanden och ockupationens säkerhetsåtgärder. Jag skulle ha föredragit att vara befriad från denna uppgift av två skäl: för det första min respekt för Frontens interna regler, som inte tillåter någon kamrat att inneha posten som generalsekreterare i fler än två mandatperioder, och för det andra är det bättre och mer praktiska alternativet att tilldela denna uppgift till en fri kamrat som är direkt involverad i arbetet. Jag respekterade dock kamraternas beslut på den åttonde nationella konferensen som innebär att jag fortsätter att bära detta ansvar, vilket kräver att jag mångdubblar mina ansträngningar till min yttersta gräns för att uppfylla de grundläggande krav som förväntas av mig i denna känsliga position. I ärlighetens namn uppfylls kraven för denna uppgift i praktiken av kamrat Jamil Mezher, vice generalsekreterare, och politiska byrån som kollektiv demokratisk ledningsinstitution och det är de som uthålligt, uppriktigt och kompetent leder Fronten.

Hur har du tillbringat du dina dagar i fängelset under hela denna tid? Och vilka böcker läser du?

En fånges liv styrs av en dagligen upprepande rutin på grund av fångvaktarens kontroll över fångarnas plats och tid. Därför delas min tid upp mellan läsning, promenader, social interaktion och att uppfylla min plikt att delta i dagliga kulturmöten, att leda några av dem och att specifikt följa nyhetsprogram på TV. De böcker jag fokuserar på är historiska böcker, palestinsk och arabisk historia, gammal och ny, forskning och studier som behandlar den sionistiska entiteten, dess motsättningar och dess bosättarkoloniala karaktär i allmänhet, samt romaner, särskilt ur den arabiska litteraturen från Maghreb.

Har fängelsetiden gett dig möjlighet att göra utvärdera såväl ditt intellektuella som ditt aktivistiska arbete?

Ja, när behovet av utvärderingar i grupp med kamrater utanför fångenskap uppstår genomför Fronten detta med jämna mellanrum, särskilt vid konferenser och utvärderingsmöten. Fronten har uppdaterat sitt teoretiska dokument för att ta hänsyn till vissa utvecklingar i den samtida kapitalismens motsättningar och den globala revolutionens teoretiska vision, samt för att justera förhållandet mellan taktiska och strategiska dimensioner i Frontens politiska diskurs utifrån den omfattande befrielseprocessen för att uppnå den nödvändiga balansen mellan dem.

Kampens metoder är knutna till hur kampen mot ockupationen förändras. Den palestinska verkligheten ger vårt folk inget annat val än omfattande motstånd, där gäller det att dynamiskt definiera varje skedes huvudsakliga kampmetod som alla motståndsmetoder kretsar kring.

Du planerar att inleda en obegränsad [hunger]strejk; varför denna strejk? Och vilka budskap förmedlar du genom den till ockupationen, palestinierna och det internationella samfundet?

I praktiken har fångrörelsen inte nått den obegränsade strejkens nivå. Inför strejken backade fängelsemyndigheten från att införa sina nya repressiva åtgärder som syftar till att vrida fångarnas livsvillkor flera decennier tillbaka. Det uttalade målet med strejken var att stoppa de nya angreppen som bygger på rekommendationer från terroristministern för inre säkerhet, Ben Gvir, och att bevara fångarnas landvinningar. Fångrörelsen uppnådde sina mål genom att mobilisera sin energi och styrka under ledning av den nationella allmänna nödkommittén som representerar alla färger i fångrörelsens politiska spektrum.

Detta är å ena sidan. Och å andra sidan har motsättningarna inom de sionistiska regeringsinstitutionerna fängelsemyndigheten, ministeriet för inre säkerhet och den nya regeringen i allmänhet skärpts. Den sionistiska regeringen fruktar återverkningarna av detta på de instabila säkerhetsförhållandena i de ockuperade områdena i Gaza, Västbanken, Al-Quds och den ockuperade delen av Palestina 1948.

Under åren 2018-2019 försökte Netanyahu's regering strama åt fångarnas liv och beröva dem deras tillkämpade materiella och moraliska segrar och förbättringar, efter en plan från ministern för inre säkerhet Gilad Erdan. Denna plan innebar bland annat konfiskering av många av fångarnas rättigheter såsom rätten till utbildning, reglering av böcker, försämring av deras sociala och boenderelaterade stabilitet, upphävande av gemensam representation i häktet, minskade besökstider, genomförande av förflyttningar mellan fängelser (särskilt för dem som dömts till höga straff) och minskade matsalsleveranser. Detta ledde till spänningar i fängelserna, vilket ledde till ett öppet upprorstillstånd, till att en hel avdelning i Ramon-fängelset sattes i brand, till många sammandrabbningar i andra fängelser och till förberedelser för en öppen hungerstrejk. Den sionistiska regeringen tvingades därför att frysa denna plan, installera offentliga telefoner på flera avdelningar och godkänna att de installerades i alla fängelser. Terroristminister Ben Gvirs plan var en förlängning av terroristminister Gilad Erdans plan, med några ytliga rekommendationer, såsom att stänga vissa bagerier i fängelserna som förser fångarna med bröd varje dag, att minska den dagliga duschtiden för fångar till fyra minuter, att stoppa operationer för sjuka fångar och att kräva att fångarna ska täcka sina nödfallsutgifter. Trots dessa rekommendationer är fångarnas levnadsförhållanden inte idealiska och ligger under Genèvekonventionerna, särskilt den tredje Genèvekonventionen, där krigsfångars rättigheter tydligt anges, samt Romtillägget från 1977.

Strejkplanen innehöll flera budskap: för det första ett bidrag från fångrörelsen för den nationella kampens återupplivande, för det andra en uppmaning att internationalisera fångarnas sak som fångar i en legitim kamp och ett rättvist nationellt krig, och för det tredje en bekräftelse av den allmänna nationella kampens legitimitet, där fångarna är de mest framträdande symbolerna för den palestinska nationella befrielsekampens legitimitet.

Har förhållandena i fängelset förändrats sedan den extremistiska Netanyahu-regeringen tillträdde?

I huvudsak har fångarnas situation inte förändrats i och med Netanyahu-regerings tillträde, men situationen är fortfarande spänd trots att den sionistiska attacken har upphört. Fånggrörelsens fingrar kommer således att fortsatt ligga på avtryckaren.

Hur följer du utvecklingen i de ockuperade områdena? Får ni tillgång till media, tv och radio? Eller är era advokater och familjemedlemmar ert enda sätt att kommunicera med omvärlden?

Den nationella fångrörelsen har uppnått rätten för fångarna att få tillgång till tv, radio, tidningar och böcker. Fånggrörelsens verklighet gör det möjligt för dess medlemmar att följa den politiska utvecklingen och omvandlingarna utanför murarna. I dag följer de sionistiska nyhetskanaler, liksom ryska RT, Palestine Station och arabiska underhållningskanaler som MBC Drama, MTV och MBC. Viktigast av allt är att de har rätt att få in böcker via besök, med två böcker per månad för varje fånge.

De palestinska områdena genomgår stora förändringar på motståndets väg, med uppkomsten av väpnade organisationer som inte är knutna till faktioner, som Lions' Den och Jenin Brigade. Hur tolkar du dessa förändringar? Och vad kommer de tillföra den palestinska motståndsrörelsen?

Vi kan prata om de kvalitativa framstegen i det palestinska folkliga och väpnade motståndets metoder, men dessa framsteg har ännu inte nått upp till den nivå där de orsakar ett kvalitativt genombrott i den maktbalans som styr konflikten med ockupationen. Denna fråga kräver en konvergens mellan kampens nationella, panarabiska och internationella dimensioner. Den ockuperade marken döljer emellertid en vulkan som kan få ett urbrott när som helst. Det vi bevittnar i dagens konfrontationer är ett förspel till detta. Den nuvarande palestinska situationen påminner om de förhållanden som föregick första intifadan 1987 och om upptakten till andra intifadan 2000. De objektiva förutsättningarna är mogna, och allt som saknas är de subjektiva förutsättningarna eller uppnåendet av nationell enhet och dess enhetliga nationella verktyg för att leda vårt folks kamp.

Alla som har följt den palestinska nationella kampens olika etapper inser att omfattande nationell enhet har varit den viktigaste hävstången för kvalitativa framsteg i den nationella kampen och för att skapa nationella landvinningar. Det bästa exemplet på detta är den första intifadan 1987. Alla förspel och fördyningar till denna intifada skulle inte ha burit frukt om inte PLO:s (Palestinska befrielseorganisationen) enhet hade återupprättats genom palestinska nationella rådets möte som hölls i Algeriet bara några månader innan intifadans utbrott.

Det finns dock fortfarande klyftor mellan palestinska faktitioner. Varför finns det enligt din mening sådana klyftor när det finns gemensamma mål? Och hur kan denna splittring stoppas?

För det första bör det klargöras att det palestinska nationella samförståndets nuvarande omfattning teoretiskt begränsas till den palestinska nationella kampens minimiprogram, dvs. kring det etappmål som uttrycks i rätten till återvändo, rätten till självbestämmande och upprättandet av en palestinsk stat med Al-Quds som huvudstad. Eftersom Fatahs ledning och vissa deltagande organisationer med PLO:s ledning anser att detta mål utgör deras högsta tak formaliserade de det genom att underteckna Osloavtalen och verka för tvåstatlösningen. Folkfronten anser att detta måls uppfyllelse bör vara en del av en omfattande befrielseprocess för det historiska Palestina, både för land och folk. Icke desto mindre är de nuvarande gemensamma nämnarna tillräckliga för att uppnå nationell försoning och bryta splittringen på vägen mot nationell enhet och återuppbyggnad av dess verktyg och institutioner för ledarskap på nationell och demokratisk grund. Detta är vad alla försoningsdokument och avtal har fastställt, varav det senaste är avtalet i Algeriet.

Problemets kärna är att Palestinska befrielseorganisationens dominerande ledarskap fortsätter att insistera på Osloavtalen och dess åtaganden inom säkerhet, politik och ekonomi, liksom att det håller fast vid sitt monopol på nationellt beslutsfattande och envisas med att hålla tillbaka PLO:s utvecklings- och återuppbyggnadsprocess på nationell och demokratisk grund. Detta är å ena sidan, och å andra sidan dominerar faktionskonflikten om ledarskap och makt mellan Fatah och Hamas.

Genom att underteckna Osloavtalen utanför det nationella samförståndet överfördes i praktiken våra motsättningar med ockupationen till den palestinska inre sfären, vilket ledde till den nuvarande splittringen och till att det palestinska folkets enhet – enheten mellan land, folk, sak och identitet – upplöstes efter att PLO:s ledarskap hade av sagt sig 78 procent av det historiska Palestina och officiellt erkänt den sionistiska entitetens suveränitet över den 1948 ockuperade delen av Palestina. Detta gjorde att resten av Palestina och det palestinska thawabet, den palestinska nationella kampens minimiprogram, försattes i ojämlika förhandlingar med den sionistiska fienden, utan några garantier eller tidsramar för att säkerställa slutet på ockupationen och genomförandet av rätten till återvändo, vilket också ledde till avvecklingen av delar av det nationella programmet som full-

bordat faktum. Trots att de illusioner som byggde på detta avtal har skingrats och att Osloavtalen faktiska död håller PLO:s ledning fortfarande fast vid åtagandena i dessa avtal, med tvång eller frivilligt, särskilt i säkerhetsfrågor.

För att komma ur den nuvarande palestinska krisen är det därför nödvändigt att avsluta splittringen och uppnå nationell enighet, vilket kräver att PLO:s ledning överger Oslo-ramen och dess åtaganden, och att den släpper illusionerna om att nå en uppgörelse med den sionistiska entiteten. Det kräver också att enheten mellan det palestinska folket och komponenterna i dess nationella program återställs och att kärnan i den arabisk-palestinska nationella konflikten som en kamp mellan det nationella befrielseprojektet och det rasistiska sionistiska bosättarkoloniala projektet återupprättas.

Här och nu kräver detta ett genomförande av alla beslut som fattats av de nationella och centrala råden som har avlöst varandra, liksom resultaten av de nationella faktionernas generalsekreterares möte, där kravet att det måste banas väg för att bryta med Osloavtalen och avsluta alla dess politiska, säkerhetsmässiga och ekonomiska åtaganden formulerades. Detta inbegriper att dra tillbaka erkännandet av den sionistiska entiteten, avsluta säkerhetssamordningen och genomföra alla nationella överenskommelser för försoning, bryta splittringen och återupprätta den nationella enheten inom ramen för PLO genom dess återuppbyggnad på nationella och demokratiska grunder och därmed stärka dess ställning. Det kräver också att dess status som politisk institution för vårt folks enhet i alla dess politiska och sociala spektra återställs. Alla dessa krav betonas och anges tydligt i Algeravtalet om palestinsk nationell försoning. Vi har missat många möjligheter, varav den senaste är den demokratiska vägen för att återuppbygga det interna palestinska huset och hålla omfattande val till det nationella och lagstiftande rådet och till presidenten på grundval av texterna i det dekret som utfärdades av president Mahmoud Abbas i början av 2021. I dag måste vi ta tillfället i akt och förbinda oss att genomföra Algeravtalet som innehåller alla dessa rättigheter som ett steg framåt på befrielsens väg mot att uppnå våra nationella och historiska mål.

Algeriet har gjort betydande ansträngningar för att sammanföra de palestinska grupperna inom sina gränser, vilket kulminerade i undertecknandet av försoningsavtalet. Vilken betydelse har detta steg och vad är ditt budskap till grupperna som genomför avtalet på marken?

Den grundläggande betydelsen av Algeravtalet för den nationella försoningen ligger i det algeriska sponsorskapet, i allt som det representerar i sin politiska och moraliska ställning för vårt palestinska folk och vår arabiska nation. Den algeriska revolutionens seger fungerade som en modell och en motiverande faktor för inledandet av den samtida palestinska revolutionen, liksom för ett antal arabiska revolutioner, såsom det jemenitiska folkets revolution i den ockuperade södra delen av Jemen som leddes av den dåvarande Nationella

fronten och som lyckades befria Jemen och avsluta den brittiska ockupationen. Dess inverkan och inflytande sträckte sig över hela den afrikanska kontinenten.

Algeriets roll som sponsor av detta avtal är därför en historisk förlängning av dess stöd och uppbackning av vår nationella befrielsekamp under alla historiska skeden. Vi hoppas på och uppmanar till en fortsatt och ihärdig roll för Algeriet, eftersom de åtnjuter respekt och uppskattning från alla palestinska nationella faktorer. Vi hoppas också att denna roll kommer att följas av dess nationella bidrag till att lösa och nedgöra de många kriser som vår nations folk står inför. Samtidigt värdesätter och uppskattar vi den ansvarsfulla nationella roll Algeriet har tagit, inklusive dess inflytelserika roll på den afrikanska kontinenten och i Afrikanska unionen.

Delar du uppfattningen att den sionistiska enheten har börjat erodera och är på väg mot upplösning?

Denna diagnos är korrekt, eftersom alla bosättarkoloniala erfarenheter som misslyckades med att utrota eller utplåna ursprungsbefolkningen eller upplösa deras identitet i slutändan gick detta öde till mötes, som i Zimbabwe och Sydafrika. Internationellt samförstånd mot apartheidsystemen, och framför allt folkets kamp i dessa två länder, spelade en roll för att avveckla dessa system.

Den palestinska verkligheten är inget undantag, även om den har sina egna unika omständigheter jämfört med Zimbabwe och Sydafrika. Västvärlden, med USA i spetsen, stöder den sionistiska entiteten och betraktar varje utmaning mot den som en röd linje som inte får överskridas. Palestinas geopolitiska läge i hjärtat av arabvärlden och Mellanöstern har skapat en sammanstrålning av intressen i försvaret av och stödet till den sionistiska entiteten, oavsett storleken och Europas eller USA:s olika visioner. Detta gör frågan om den sionistiska entitetens undergång svårare än i jämförelse med andra erfarenheter av bosättarkolonier och det krävs en kombination av nationella, regionala och internationella insatser för att isolera denna entitet och beröva den dess legitimitet, vilket förvärrar den sionistiska entitetens strukturella interna kris och undergräver dess förmåga till avskräckning. Ytterligare krävs palestinska ansträngningar för att utnyttja motsättningsarna inom den sionistiska entiteten, identitetskampen och klasskampen inom ramen för växande antisionistiska judiska strömningar och för att stärka förbindelserna med dem, hur svagt deras nuvarande inflytande än må vara.

Dessa motsättningar och deras hot mot entitetens framtid nämndes av den tidigare presidenten för den sionistiska entiteten, Rivlin, i hans tal till Knesset 2015, där han konstaterade att entitetens situation från dess tillkomst återspeglade en judisk majoritet som stod inför en arabisk minoritet. I dag ser vi ett samhälle som är uppdelat i fyra "stammar" på hebreiska: en "religiös" Haredi-stam, en sionistisk judisk stam, en sekulär stam och en

arabisk stam; en återspeglning av motsättningarnas djup i det sionistiska samhället. Det vi ser i dag bekräftar Rivlins oro och pekar på det oundvikliga i att den sionistiska enheten kommer att upplösas och gå under, förutom att den sionistiska berättelsen som bygger på bibliska myter kommer att kollapsa på grund av arkeologiska upptäckter som har motbevisat föreställningen om "Guds utvalda folk" och den "historiska rätten till Palestina". Många forskningsstudier baserade på arkeologiska fakta och upptäckter genom utgrävningar i Palestina för att bekräfta den bibliska berättelsen har gett resultat som skiljer sig från de bibliska texterna och de datum och platser som nämns i dem. Denna relativt stora akademiska elit talar inte längre om bibliska myter utan snarare om den sionistiska statens koloniala karaktär. Allt detta, utöver avslöjandet av den sionistiska entitetens karaktär och dess imperialistiska funktion, och det växande internationella stödet för den palestinska nationella kampen, kommer praktiskt taget att leda till upplösningen och försvinnandet av denna rasistiska imperialistiska entitet som uppstod utanför ett geografiskt och historiskt sammanhang.

De ockuperade områdena bevitnar en betydande upptrappning, som har intensifierats i och med Netanyahus extremistiska regerings tillträdande, mot det palestinska lägre växande ilska. Vart tror du att denna upptrappning kommer att leda?

Den nuvarande situationen i de ockuperade områdena är fördyningarna till en tredje intifadas utbrott, djupare, starkare och av större betydelse än den första och andra intifadan. Detta kräver att den palestinska sidan gör upp med splittringen, uppnår demokratisk nationell enhet och bygger upp sina främsta kampverktyg på grundval av en enhetlig nationell strategi som bygger på motstånd och på att överge av illusoriska överenskommelser och kompromisser med den sionistiska entiteten som är omöjliga i verkligheten. Trettio års förhandlingar som bygger på Madrid-Oslo-spåret har misslyckats och skapat den nuvarande krisen som vårt folk och vår nationella sak befinner sig i.

Vad anser du om normaliseringen mellan vissa arabländer och den sionistiska entiteten? Och rättfärdigas normaliseringen av de skäl som dessa länder har lagt fram?

Arabernas normalisering med den sionistiska entiteten är ett hugg i det palestinska folkets rygg och den arabiska nationens hjärta. Den sionistiska entiteten utgör inte bara ett hot mot det palestinska folket utan även mot hela den arabiska nationen, de afrikanska folken och alla folken i Mellanöstern. Dess inrättande syftade till att omintetgöra alla försök till progressiv arabisk nationell uppbyggnad och till att utgöra ett offensivt imperialistiskt verktyg för att skydda den globala imperialismens intressen i den arabiska regionen. De ursäkter som vissa arabländer tillhandahåller är mer vidriga än den synd och det misstag som är normaliseringen. Vid en tidpunkt då det palestinska folket slaktas av den sionistiska krigsmaskinen, det internationella stödet för palestiniernas rättigheter växer och de

organiserade försöken till internationell bojkott av den sionistiska entiteten expanderar, vilket vi kan se i framgångarna för BDS, den ekonomiska bojkott-, avinvesterings- och sanktionskampanjen mot "Israel", skyndar sig samtidigt dessa länder att normalisera den sionistiska fienden för att stärka sin egen makt och försköna sina fula ansikten. Hur kommer vissa rika arabiska gulfstater gynnas av normaliseringen? Vilket intresse har Marocko, som är ordförande för Al-Quds-konferensen, av denna normalisering? Är det västsahariska folket Marockos huvudfiende? Detta kan lösas genom att genomföra FN:s resolution om att hålla en folkomröstning för att avgöra frågan. Därför måste upprättandet av ett arabiskt folkligt förkastande av normalisering med den sionistiska entiteten stå högst upp på dagordningen för alla progressiva arabiska nationalistiska och nationella krafter.

Har du följt normaliseringen av de saudisk-iranska relationer och hur kommer detta att påverka den palestinska saken?

Folkfronten välkomnade detta initiativ och uttryckte sin tillfredsställelse över det och Kinas ansvarsfulla och växande politiska roll. Fronten uppskattar också Kinas sympatier på internationell nivå på olika områden och dess ansträngningar för att uppnå säkerhet och stabilitet i arabregionen och världen. Det syftar också till att stävja den US-amerikanska imperialismen, som skapar en atmosfär av spänning och krig, hotar den internationella freden och driver världen till randen av ett globalt krig. Som ett resultat av detta finns det förhoppningar att detta initiativ kommer att minska det amerikanska svärdets hot i den arabiska gulfen och den arabiska regionen i allmänhet, och bidra till att hitta lokala lösningar på regionala kriser, särskilt kriget i Jemen, den pågående isoleringen av Syrien från sin arabiska omgivning, den nuvarande libanesiska krisen och att rädda landet från cirkeln av internationell imperialistisk belägring och utpressning. Det syftar också till att återupprätta de oberoende arabiska institutionernas roll och stänga dörren för alla former av internationell inblandning i arabiska angelägenheter och internationalisering av arabiska kriser som i Jemen och Libyen. Det finns också förhoppningar om att denna utveckling ska bli bestående och inte påverkas av förändringar i den US-amerikanska administrationen och det republikanska partiets återkomst till makten i USA. Den saudisk-iranska försoningen kan bidra till att påskynda slutförandet av den internationella överenskommelsen om den iranska kärnkraftsfrågan och kan bromsa de amerikansk-sionistiska försöken att använda gulfstaterna till att belägra Iran som en del av ett militärt alternativ för att lösa den påhittade krisen kring denna fråga, ett alternativ med negativa återverkningar och allvarliga konsekvenser för de arabiska gulfstaternas säkerhet i synnerhet och för den arabiska regionen i allmänhet.

Hur tror du att den palestinska saken kommer att påverkas av förändringarna i det internationella systemet, med framväxten av nya makter som Kina och Ryssland och en övergång från unipolaritet till multipolaritet i världen?

En multipolär värld skulle återställa balansen i det internationella samfundet och dess ledande internationella institutioner och ge större möjligheter för fattiga länder i det globala syd att välja sin egen väg mot en oberoende ekonomisk utveckling och frigöra sig från dominansen av imperialistiska institutioner för ekonomisk globalisering (Världsbanken, Internationella valutafonden, USA:s finansdepartement) och från villkoren i Washingtons avtal för finansiella lån. Dessa har rätt och slätt plundrat dessa länders resurser och utarmat dem genom att lägga beslag på de kontanta överskott som produceras av filialer till jätteföretag som är verksamma där och överföra dem till västerländska marknader, vilket gör att dessa länder kämpar för att återbetala internationella låneräntor, förutom att de ska betala tillbaka själva lånen.

Det är sant att den pol som förväntas konsolideras globalt, under ledning av Kina och Ryssland, inte kommer att vara socialistisk eller representera en återgång för världen till stadiet före kollapsen av det internationella socialistiska lägret under ledning av Sovjetunionen. Den pågående konflikten styrs eller leds inte av ideologiska motiv utan är en kamp om inflytelsesfärer, makt, rikedomar, energikällor och ekonomiska intressen i allmänhet. I verkligheten kommer det dock att vara mindre godtyckligt i sitt sätt att hantera människor än det unipolära systemet som leds av den amerikanska imperialismen och den västerländska kapitalismen. Det är också sant att den nya polen ännu inte har fötts, men den övergångsfas som världssystemet genomgår i dag kommer oundvikligen att leda till att den etableras och att dess roll befästs, eftersom naturen avskyr ett vakuum och det internationella imperialistiska systemets makt och dominans har urholkats och krympt under två decennier. Viktigast av allt är att framväxten av denna multipolära värld kommer att påskynda de subjektiva och objektiva faktorerna i de förtryckta folkens och de fattiga klassernas kamp för upprättandet av en ny global internationell ordning som bygger på en rättvis fördelning av internationell rikedom, jämlikhet mellan folken och ett förkastande av alla former av förtryck och diskriminering på grund av etnicitet, nationalitet, hudfärg eller kön.

Vad är ditt avslutande budskap till det palestinska folket, de palestinska fraktionerna och Palestinska myndigheten?

Mitt budskap till vårt palestinska folk är en uppmaning att tro på oundvikligheten i att vår rättmätiga nationella kamp kommer att segra mot det rasistiska sionistiska bosättarkoloniala projektet. Vi har kommit långt på denna väg, och vi måste fortsätta genom att fördjupa och utvidga vårt motstånd i alla former och metoder som krävs i det nuvarande skede som vi och vår nationella sak genomgår. Jag vill också förmedla nödvändigheten av att åstadkomma folklig enhet och av att folket utövar sin demokratiska roll i det palestinska lägret. De måste sätta press på och stoppa splittringens parter som hindrar riktig nationell enhet. Den nationella dialogen räcker inte längre, och alla palestinska partiers eller entiteters legitimitet utgår från de folkliga massorna som är de som betalar för kampen mot ockupationen med sitt blod.

Vad angår de nationella krafterna och de nationella faktionerna i allmänhet, i alla deras politiska färger, måste de besitta den politiska vilja som krävs för ett slut på splittringen och för att uppnå nationell enhet. Det viktigaste villkoret för att ena vårt folk, leda dess nationella kamp och orientera kampen efter folkets nationella och historiska strävanden är att det nuvarande ledarskapet för Palestinas befrielseorganisation, som har mandat att genomföra alla nationella försoningsavtal, slutar hålla tillbaka återuppbyggnaden av PLO på en nationell demokratisk grund, vilket även skulle återupprätta dess status och ställning. Det måste återupprätta sin roll som ett enande, kämpande politiskt ledarskap för vårt folks och dess politiska krafters enighet och som vårt folks kamps främsta referens och dess enda legitima representant överallt där de är närvarande. Tid kostar blod, och historien kommer inte att vara barmhärtig mot de som inte uppfyller sina plikter och skyldigheter gentemot vår sak och vårt nationella befrielseprojekt.

**“Palestina kommer att
befrias av folket, inte av
eliterna”**

Ursprungligen publicerat 2018 i den italienska tidskriften Il Manifesto.

Följande intervju med den fängslade palestinske vänsterledaren Ahmad Sa'adat, generalsekreterare för Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP), publicerades första gången i den italienska tidskriften *Il Manifesto* den 9 november 2018. Sa'adat fängslades av Israel 2006, då han och flera andra kamrater tillfångatogs i en våldsam israelisk attack på Palestinska myndighetens fängelse i Jeriko.

Före den israeliska attacken var han fånge hos den Palestinska myndigheten. De fängslade honom 2002 med brittiskt och US-amerikanskt överinseende. Fängslandet av ledande palestinier, likt Sa'adat, var en faktor som bidrog till framgången för Hamas i valen till den lagstiftande församlingen 2006. Mindre än en vecka innan kandidaterna skulle sväras in skedde det israeliska angreppet på Jeriko-fängelset, ett angrepp som kostade två palestinier livet.

Sedan dess har Sa'adat blivit dömd till ett 30-årigt fängelsestraff i Israel, trots att han inte åtalats för attentatet mot Rehavam Ze'evi. Den notoriskt högerextreme turistministern dödades av PFLP-kämpar efter det att den israeliska armén den 29:e augusti 2001 dödat PFLP:s generalsekreterare Abu Ali Mustafa i hans Ramallah-kontor med hjälp av helikopterburna missiler tillverkade och tillhandahållna av USA. Flera av Sa'adats kamrater erhöll livstidsstraff efter räden.

Israeliska ämbetspersoner har upprepade gånger visat sin rädsla för Sa'adats politiska inflytande. Han hölls tre år i isolering som bröts efter masshungerstrejken Karameh (arabiska för "värdighet") 2012. Han skriver och meddelar uttalanden från fängelset, tack vare hans medfångar och kamraters kreativa arbete för att säkerställa att palestinska fångars texter och analyser inte isoleras från omvärlden. Intervjun följer nedan:

1) Hur betraktar du den rådande situationen i Palestina och attityden från USA:s regering under Donald Trump?

Först och främst vill jag tacka dig för den här intervjun. Det är ytterst nödvändigt att kommunicera med italienska läsare och förklara den palestinska vänsterns vision för Palestina och regionen. Vi ser USA, under Trumpadministrationen, som en extremt farlig makt, inte bara för det palestinska folket och för vår egen region, utan för alla jordens folk. Det sägs ofta att den enda skillnaden mellan Trump och tidigare administrationer är att Trump avslöjar det sanna, fula anletet hos kapitalismen och imperialismen. Den tar plundring, hegemoni och utsugning till extrema höjder.

Trumps deklARATION om erkännandet av Jerusalem som Israels huvudstad och flytten av USA:s ambassad från Tel Aviv till Jerusalem, är den naturliga fortsättningen på 100 år av kolonisering av Palestina och BalfourdeklARATIONEN från 1917. Det är en grundläggande del av det pågående försöket att eliminera palestinska rättigheter och att accelerera den et-

niska rensningen av vårt folk, särskilt i Jerusalem. Trumps försök att förintä den palestinska saken förkastas politiskt av palestinier från ett brett spektrum. Vårt folk förkastar och motsätter oss detta försök. Inte bara med ord, utan med handling: lanseringen av ett sant, heroiskt folkligt uppror i Gaza, Stora återvändarmarschen, i första Intifadans anda och med PFLP:s och flera andra palestinska politiska krafter deltagande.

2) Vilken nuvarande strategi skulle tillåta att en stark palestinsk befrielse rörelse återuppbyggs?

Huvuduppgiften vi ställs inför idag är att återuppbygga den nationella befrielse rörelsen i Palestina. Det huvudsakliga palestinska nationella målet idag är att återigen styra in Palestina på befrielsens väg genom att återupprepa och fastställa den palestinska kampens kärna. Det vill säga flyktingarnas återvändo och byggandet av ett befriat, demokratiskt och sekulärt samhälle i Palestina – inte den ”palestinska staten med 1967 års gränser intill Israel”.

En historisk och förödande spricka har skapats i den palestinska rörelsen efter undertecknandet av Osloavtalet 1993. Detta har förvanskad den egentliga meningen med vår kamp och konfliktens kärna. En hel palestinsk generation har fötts och vuxit upp sedan sedan undertecknandet av det där katastrofala dokumentet den 13:e september 1993 i Washington. Sedan dess har den palestinska rörelsen varit splittrad och kaotisk.

Gällande de omedelbara uppgifterna så är det avgörande att återupprätta den palestinska nationella befrielsefronten, eller om man så vill PLO (Palestinska befrielseorganisationen), i syfte att ombesörja de nödvändiga förhållandena för den palestinska rörelsens och revolutionens renässans. Vi har ett annorlunda perspektiv än både Fatah och Hamas och är hängivna en verklig nationell enhet, en enhet som inkluderar vårt progressiva ramverk och som måste baseras på folklig representation och delaktighet. Alla palestinska klasser måste delta i denna process och de folkliga klasserna får inte exkluderas från rörelsens ledarskap så som de har de senaste 40 åren. Palestinas frihet kommer att vinnas av folket, inte eliterna.

3) Vilken alternativ politisk riktning föreslår PFLP?

Vi anser att det främsta villkoret för förändring är folklig delaktighet som möjliggör för palestinier att, på ett effektivt och meningsfullt sätt, delta i kampen och det politiska beslutsfattandet. Detta kräver inte bara kamp mot ockupationen utan också kamp för att återfå rätten att delta i vår egen palestinska rörelse. Ta till exempel Jordanien, där finns över fyra miljoner palestinier vilkas behov och krav ter sig frånvarande. De måste dock bli hörda. Detta gäller också för palestinier i Libanon, Syrien eller annorstädes, liksom de i Palestina.

Folkets delaktighet och ledarskap är nödvändigt för återuppbygga motståndsrörelsen mot sionistisk kolonisering och i syfte att implementera en strategi för Palestinas frigörelse. Detta måste ske i Palestina såväl som i diasporan, i Europa eller var än palestinier är bosatta. Om våra samhällen alltid hotas av all sorts kriminalisering, repressiva lagar och högerattacker så kommer våra uppgifter att vara svårare. Hörnstenen för vår vision vilar just på folkets rätt att delta i utvecklingen av sin framtid. Vi kämpar för denna den mest avancerade, demokratiska processen för deltagande, till skillnad från de som påtvingat en elitistisk hegemoni över det palestinska folket.

4) Folkfronten för Palestinas befrielse har firat sitt femtionde år sedan dess grundande. Hur utvärderar du Frontens situation idag?

Fronten avslutade sitt sjunde konvent i början av 2014 och vi närmar oss nu det åttonde konventet. Det kommer innebära en möjlighet för alla våra kamrater inom och utanför Palestina att bedöma våra styrkor och svagheter och utvärdera våra framsteg och bakslag.

Vi kan konstatera att de senaste fem åren har Fronten fått utstå oerhörda svårigheter och utmaningar som har uttryckt en politisk och ekonomisk belägring: repression, massarresteringar av kadrer och mordandet av kadrer. Trots det har vår militära förmåga i Gaza vuxit, detta på grund av att vi där inte lever under samma villkor som under ockupationens och Palestinska myndighetens säkerhetssamordning på Västbanken. Flera kamrater, inklusive mig själv, är fängslade tack vare denna säkerhetssamordning mellan Palestinska myndigheten och ockupationen, men vi är inte ensamma i detta. Hundratals andra kadrer har blivit utsatta för fängslanden eller annan repression.

Organisatoriskt sett har vi gjort framsteg gällande föryngringen och ungdomars deltagande i olika aspekter av vårt arbete. Det är alltid svårt att avancera under våra förhållanden, vilket leder till att vi ständigt är i en fas av att bygga och återuppbygga vår organisation.

5) Hur har PFLP förändrats från dess grundande fram till idag?

Under den tiden har fronten förändrats något oerhört, vi pratar om ett halvt sekel. Vårt partis historia kan delas in i fyra skeden. Det första kan kallas för den "jordanska eran", mellan 1967 och 1973. Den andra utgjorde erfarenheterna från den palestinska revolutionen och PFLP:s närvaro i Libanon mellan 1973 och 1982. Den tredje var det första stora folkliga upproret mellan 1987 och 1993. Sedan dess har vi levt i den fjärde fasen under den så kallade Osloprocessen.

Dessa förändringar har påverkat organisation på många olika plan: teoretiska, politiska och organisatoriska. Följande har påverkat både Fronten och andra: kriget i regionen, de

arabiska staternas fredspakter med Israel, Sovjetunionens och det större socialistiska blockets fall och likvideringsprocessen (även benämnd som "fredsprocessen"). Alla dessa och många andra faktorer har påverkat Fronten, dess styrka och dess analys.

Vissa positioner som vi tog under perioder av reträtt fick Fronten att framstå som mer "pragmatisk", men det berodde i själva verket på interna motsättningar inom Fronten. Vi diskuterade detta offentligt i dokumenten från femte, sjätte och sjunde konventet. Fronten ägnar sig konstant åt självkritik och vi tvekar inte att peka ut våra brister. Vår slutsats som vi kommit fram till sedan 1992 är dock att partiet liksom folket, lever i en allomfattande kris, teoretiskt, politiskt, finansiellt och på andra vis. Denna kris kan endast överkommas genom kamp på alla plan.

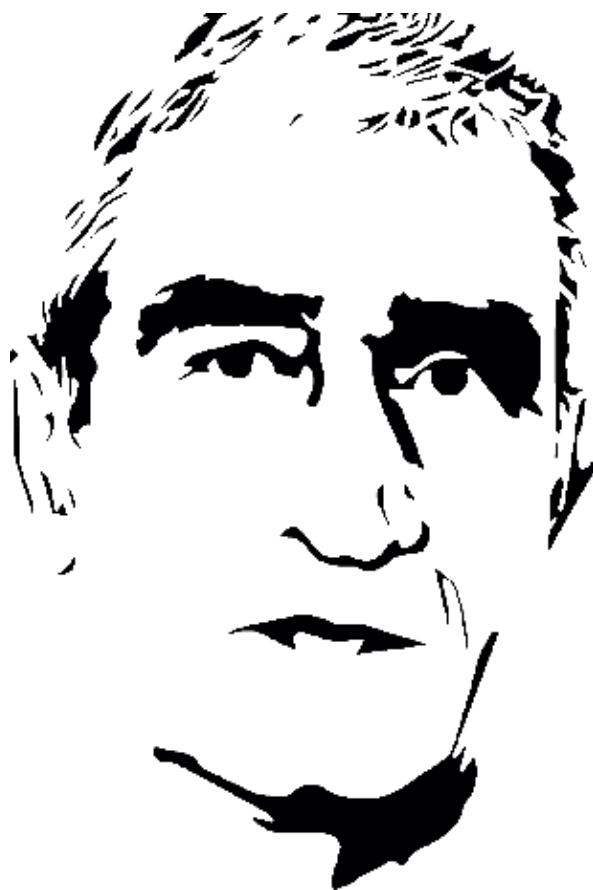
6) Hur ser du på rollen som fångrörelsen i israeliska fängelser spelar?

Fånggrörelsen i israeliska fängelser har, historiskt sett, spelat en stor och central roll i kampen mot sionistiskt förtryck. Detta visar sig inte bara i våra dagliga konfrontationer med ockupanten och fångarnas ansvar som revolutionens första och framskridna led men också i vår roll i Palestinas allmänna politiska scen.

Vi måste minnas att den nationella konsensusöverenskommelsen för palestinsk nationell enhet har kallats "Fångdokumentet". Det skisserades i fängelser och utgjorde grunden för alla senare diskussioner om den palestinska rörelsens nationella enhet. Fånggrörelsen har genomlevt och erfart en mångfald av kampanjer, hungerstrejker och avrättningar av fångar genom tortyr.

Vi politiska fångar har kallats den palestinska revolutionens förtrupp och hjärta. Detta för att Israel alltid gör de palestinska rörelserna och deras ledare till mål för fångslanden – studentrörelser, kvinnorörelser, arbetarrörelser, ungdomsrörelser. Fängelser har i grund och botten utgjort en plats där alla dessa delar av vår rörelse träffas och för grundliga diskussioner. Detta är skälet till att palestinier ofta kallar fängelser för "revolutionens skolor".

Vi är inte åtskilda från befrielseörelsen utanför fängelset. Palestinska fångar kommer från hela Palestina – Västbanken, Gaza, Jerusalem, Triangeln, Naqab-öknen, Galileen, hela vårt land. Vi räknar också palestinska politiska fångar i fängelser i USA och Frankrike till vår rörelse, i synnerhet Georges Ibrahim Abdallah, fångslad i Frankrike i över 34 år.

Ahmad Sa'adat är den fängslade generalsekreteraren för Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP), en ledare för den palestinska nationella befrielse rörelsen och en symbol för den internationella vänstern och de revolutionära rörelserna. Han dömdes till 30 år i israeliskt fängelse den 25 december 2008 efter att ha blivit våldsamt bortförd från den palestinska myndighetens Jerikofängelse 2006, anklagad för att leda en förbjuden organisation och för "uppvigling". PFLP, liksom alla palestinska politiska partier och motståndsorganisationer, betecknas som en "förbjuden organisation" av de israeliska ockupationsmyndigheterna.

Sa'adat är en ledare för den palestinska fångrörelsen och den palestinska nationella befrielse rörelsen och en palestinsk, arabisk och internationell symbol för motstånd mot kapitalism, rasism, apartheid och kolonisering. Han är måltavla för sin politiska roll och sin tydliga vision och kan inte tystas trots det förtryck som han och tusentals andra palestinska politiska fångar utsätts för.